

vratu, a tu se oglasi obsojenec: »Presvetli kralj! Navada je, da se vsakemu grešniku, ki je obsojen na smrt, izpolni nedolžna želja. Rad bi pokadil pipico tobaka, poslednjo pipico, preden me pošljete na oni svet!«

No, tega mu kralj ni mogel odreči. Vojak ukreše — enkrat — dvakrat — trikrat. In glej! Tu stoje vsi trije grozni psi. Prvi z očmi, velikimi kot skodelica, drugi z očmi, velikimi kot lonci, in tretji z očmi kot mlinska kolesa. Grdo so gledali in jih vrteli, da so se iskre kresale.

»Pomagajte mi, da me ne obesijo!« ukaže vojak. To reče, in psi se zakade najprej v grdoglede sodnike in v krvnika ter jih raztrgajo. »Mene nikar!« je prosil kralj. A že ga je držal največji pes in drugi kraljico, in storila sta z njima kakor s sodniki in krvnikom.

Vojaki in ljudstvo so se prestrašili in vpili: »Ljubi vojak, ti si velik junak! Bodi naš kralj, a lepa kraljična naj bo tvoja!«

Posade ga v zlato kraljevo kočijo in zveste pse k njemu ter ga odpeljejo v kraljevi grad. Tam mu pride prezala kraljična naproti in mu pravi: »Vzemi me za družico, gospod!«

In tako se zgodi. Osem dni je trajala ženitovanjska gostija. In psi? Ti so bili ves čas poleg neveste in ženina. Veselo so z repom mahali. A z očmi? Z očmi so debelo, debelo zijali.

JANKO LEBAN:

Sladkosnedni Tonček.

h, kako sladkosnedni so nekateri otroci! Poznal sem nekatere, ki so bili pravi ptiči v tem oziru. Posebno še Kosmov Tonček! Po vsej kuhinji je stikal, ali bi ne bilo kaj dobrega za pod zob! Tu je vtaknil svoj nosek v lonce in ponve na štedilniku, tam v sklede in krožnike na kuhinjski mizi! Primaknil je celo stol, da je lahko pogledal v najvišje predele kuhinjske omare! In ako je dobil kdaj kak denar od botra ali strica — alo, hitro z njim v prodajalnico h Kislovemu Janezu, da si tamkaj kupi piškotov ali sladkorčkal

Kolikokrat so ga starši svarili: »Tonček, ne bodi sladkosnedni! Sladkosnednost ni nikomur v prid, pač pa v škodo in v sramoto!«

Toda — kaj so pomagali taki opomini? Pri Tončku so šli skoz eno uho noter, skoz drugo uho vun.

Nekega poletnega večera je Tonček šel malo na vrt izprehajati se. Stopil je pred veliko črešnjevo drevo, ki je stalo ob sosedovem skednju in ki je bilo polno najlepših črešenj. Tonček se ni mogel nagledati lepega sadu. Bilo mu je, kakor da ga črešnje vabijo: »Tonček, splezaj, splezaj no do nas, boš nas pokusil, kako smo sladke!«

»Saj res, splezal bi gor!« si je mislil Tonček ter se previdno ozrl naokolo. Ob tem se pa spomni očetovih besed: »Če boš še enkrat sladkal, boš videl, kaj se ti prigodi!« Toda — saj ni bilo človeka ne blizu ne daleč, ki bi ga videl in ovadil, da je kradel. Torej le čvrsto na črešnjo! In res prične plezati na drevo. Zdaj zaškripljejo nekje vrata. Tonček se ustraši in takoj skoči z drevesa. Ko pa ne vidi nikogar, spleza iznova na drevo. Kakor bi trenil, je bila veja s črešnjami v njegovih rokah!

Če ima človek slabo vest, mu tudi najboljši prigrizek dobro ne diši. In tako se je tudi sladkosnedni deček, črešnje zobajoč, plašno oziral okolo sebe, ali ga morebiti le kdo ne vidi. Zdajci od samega strahu odreveni. Nekdo zakliče z zamolklim, nizkim glasom: »Čakaj, ti tatinsko fante, gotovo prideš še na vislice!« — Ko pa ugleda na odprtem skedenjskem oknu še belo prikazen, ki mu je žugala z roko, tedaj je bil mladi tatič ves iz sebe. Strašno zakrične ter pade z drevesa. Pri tem se tako pobije, da komaj prileze domov. Tu ga skrbno povprašajo, kaj se je zgodilo.

»Strah, strah, videl sem strah!« je ječal deček.

»Kje je bil strah?« povpraša oče.

»Na vrtu,« odgovori deček, povedal pa ni, da je zaradi sladkosnednosti kradel. Rekel je samo: »Strah je strašno mrmral ter mi pretil z roko.«

Oče pa odgovori: »Strahovi preganjajo človeka le, če zaide na kriva pota. Ti si najbrže zopet sladkal!«

Tonček zagori čez in čez po licu in obmolči. Kasneje zve, da ta »strah« ni bil nihče drugi kakor sosed, ki ga je hotel splašiti, da ne bi kradel in sladkal. Toda strah in padec z drevesa sta dečka zmehčala, da odslej ni nikdar več kradel niti se ne vdajal sladkosnednosti.

